

Sygn. akt II KZ 20/15

POSTANOWIENIE

Dnia 11 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Przemysław Kalinowski

w sprawie **D. D.**

po rozpoznaniu na posiedzeniu w Izbie Karnej w dniu 11 czerwca 2015 r.

zażalenia skazanego na zarządzenie Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w Łodzi

z dnia 17 marca 2015 r. sygn. akt II AKo 291/14

w przedmiocie odmowy przyjęcia osobistego wniosku skazanego o wznowienie

postępowania w sprawie Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi, sygn.

akt VI K 1936/14, zakończonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 17 kwietnia 2014 r., sygn. akt V Ka 243/14

na podstawie art. 437 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem odmówiono przyjęcia wniosku D.D. o wznowienie postępowania w sprawie Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi, sygn. akt VI K 1936/14. Podstawą odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania był brak sporządzenia i podpisania tego pisma procesowego przez adwokata.

Rozstrzygnięcie to zaskarżył D. D. wskazując na istnienie okoliczności, które powinny wpłynąć na ukształtowanie jego sytuacji prawnej wynikającej ze skazania i kwestionując stopień zaangażowania dotychczasowego obrońcy wyznaczonego mu

z urzędu w badanie i ocenę przesłanek ewentualnego wystąpienia o wznowienie postępowania w przedmiotowej sprawie.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Zażalenie D. D. nie mogło zostać uwzględnione z przyczyn natury formalno-procesowej. Przypomnieć trzeba, że stosownie do dyspozycji art. 545 § 2 k.p.k. wniosek o wznowienie postępowania (o ile nie pochodzi od prokuratora) jest objęty przymusem adwokackim. Oznacza to bezwzględny obowiązek sporządzenia i podpisania tego pisma procesowego przez adwokata lub radcę prawnego, który to nakaz ustawowy ogranicza również Sąd Najwyższy i – poza wypadkami działania z urzędu, a taki w tej sprawie nie zachodzi – nie zezwala na badanie sprawy w drodze rozpatrywania treści osobistej inicjatywy stron procesowych. W tej sprawie to wymaganie nie zostało spełnione albowiem obrońca wyznaczony z urzędu do zbadania akt i sporządzenia opinii w przedmiocie istnienia podstaw do wznowienia postępowania, wypowiedział się w tej kwestii negatywnie. Nie ma też podstaw do stwierdzenia, że obrońca z urzędu wyznaczony skazanemu przez Sąd Apelacyjny w Łodzi, nienależycie wykonał swoje obowiązki. Przedstawiona Sądowi opinia w tym zakresie nie jest wprawdzie nadmiernie rozbudowana, ale zawiera analizę okoliczności powoływanych przez skazanego w jego osobistym wniosku i ocenę ich znaczenia z punktu widzenia przesłanek wznowienia postępowania określonych w art. 540 § 1 pkt lit. b k.p.k. Odnosi się ona w szczególności do kwestii zastosowania instytucji przewidzianych w art. 60 § 3 i 4 k.k. oraz trafnie wskazuje na normatywne uwarunkowania możliwości skorzystania z tych instytucji. Brak zatem racjonalnych przesłanek mogący przemawiać z tym, że opinia dotychczasowego obrońcy z urzędu jest wadliwa albo niepełna i powinna podlegać dalszej weryfikacji w drodze wyznaczenia kolejnego takiego obrońcy.

W konsekwencji należało uznać, że Istnienie wskazanej na wstępie przeszkody formalnej oraz jej efekt procesowy, a także brak ujawnionych przesłanek uzasadniających działanie z urzędu, uniemożliwiają ustosunkowanie się do argumentów skarżącego dotyczących znaczenia jego obecnej postawy z punktu widzenia innego procesu, który jest już prawomocnie zakończony.

Wobec tego, że skarżący nie wykazał, aby zakwestionowane zarządzenie dotknięte było jakąkolwiek wadą natury faktycznej lub prawnej, należało postanowić, jak na wstępie.

